

ЛОРА ЛИПМАН
СКЪПО СПИСАНИЕ
„ПЕНТХАУС“
ПЪРВА ЧЕРНОВА

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Няма да повярвате, но това наистина ми се случи миналата есен, и то само защото бях закъснял с пет минути. Навремето го изживях доста тежко. „Някакви си пет минути“, повтарях на жената зад гишето, която дори не си направи труда да вдигне очи от монитора и да ме погледне. А това никак не беше добре, защото на чара ми не му е нужно много, ама все за нещо трябва да се заловя. Какво толкова удрят по клавиатурата тия чиновници на билетните гишета? Защо така се мръщят пред екраните? Носех разпечатка на електронния си билет и упорито я тиках през гишето, а тя упорито я буташе обратно към мен с върха на химикалката си, също както правех в колежа с мръсното бельо на съквартиранта ми Брус. Увивах го около стик за хоккей и го пращах в ъгъла на стаята, за да отворя място за минаване. Брус беше ужасен мърляч.

— Съжалявам — каза тя, като продължаваше да блъска по оня клавиш. — Нищо не мога да направя за вас тази вечер.

— Но аз имам резервация. Андрю Сикърт. Няма ли я в системата?

— Сигурно я има. — „С“-то изсъска влажно и свистящо като в устата на ученичка в прогимназията с нови скоби на зъбите.

— Купих билета преди три седмици.

Всъщност бяха две, но в отчаянието си да се кача на самолета търсех и най-малкото предимство в своя полза.

— На разпечатката ви пише, че ако не сте на изхода трийсет минути преди излитането, билетът не ви гарантира място — каза го толкова отегчено — като човек, който обожава да наблюдава чуждото страдание. — Целият полет беше резервиран и имахме дванайсет души в списъка на чакащите. Понеже не се чекирахте до 9:25, дадохме мястото ви на друг.

— Но сега е едва 9:40, а аз пътувам без багаж. Ако на опашката за митническа проверка няма много хора, ще успея. Дори и да съм за последния изход — пак ще успея. Наистина трябва да се кача на този полет. Отивам на... отивам на... — Вече усещах как въображението ми а-ха да се раздуе — подскочаше из главата ми в търсене на причина, която тази жена би сметнала за достатъчно уважителна. — Отивам на сватба.

— Вие ли се жените?

— Не! — Тя се намръщи на инстинктивно острата ми реакция.
— Искам да кажа, не, разбира се, че не. Ако беше моята сватба, да съм заминал още преди седмица. Всъщност се жени, ъ-ъ, брат ми. Но аз съм му кум.

Заекването ме провали.

— Сватбата в Провидънс ли е?

— В Бостън, но ми е по-удобно да летя през Провидънс, отколкото през Логан.

— И е утре — в петък?

Мамка му, никой не се жени в петък вечер. Това дори и аз го знаех.

— Не, но ще има репетиция, нали разбирате, както му е редът.

Пак щракане по клавиатурата.

— Мога да ви кача на самолета в 7 сутринта, ако обещаете да се чекирате деветдесет минути преди полета. Ще бъдете в Провидънс до 8:30. Мисля, че ще имате достатъчно време. За репетицията и каквото там е редно. Между другото, билетът ще ви струва с 35 долара повече.

— Добре — кимнах и извадих кредитната си карта „Виза“, която беше опасно близо до лимита, но не ми се искаше да си харча парите в брой — щяха да ми трябват повечко за петъчната нощ. — Да, сигурно ще имам достатъчно време.

А сега не ми оставаше друго, освен да се шляя из най-скучното международно летище — „Балтимор-Вашингтон“ — в най-скучния квартал — Линтикум — по цялото Източно крайбрежие. За прибиране вкъщи и дума не можеше да става по това време. Влакът вече не вървеше, а не можех да си позволя трийсет долара за такси обратно до Северен Балтимор. Пък и трябваше да съм на линия в 5:30, за да си гарантирам мястото, а това означаваше да стана в четири. Ако останех тук, поне нямаше да си пропусна полета.

Поразходих се из пустия билетен център, но навсякъде се канеха да затварят. Изпих една бира, но в 11 вечерта спираха да сервират, а няха достъп до магазините и ресторантите от другата страна на металните детектори, защото няха бордна карта. Поставих край стълбището, взрял в хората, които прииждаха откъм терминалите с изтощени лица, но щастливи от приключилото пътуване. Сякаш имаше две летища — „Заминаващи“, този призрачен град, в който бях заклещен, и „Пристигащи“, през чиито изходи излизаха тълпи от хора

и се отправяха към ескалаторите, бореха се за багажа си, хвърляха се сред навалищата на долното ниво, насочвайки се към домовете си, навън. Самият аз би трябвало да правя същото на около четиристотин мили от тук. Самолетът ми вече би трябвало да е кацнал, а момчетата да се оглеждат в очакване, готови да тръгваме. Пробвах да им се обадя, но батерията на мобилния ми беше изтощена. Ето такава нощ си прекарвах.

Изпънах се на една тапицирана пейка срещу гишето за билети с надеждата да си открадна малко сън, но някакъв старец чистеше с прахосмукачка току до главата ми, което ми се стори някак враждебно. Въпреки това затворих очи и се опитах да не мисля за това какво пропускам в Бостън. Момчетата сигурно вече бяха в някой бар и обръщаха бири. Поне щях да успея за основната програма следващата вечер. Историята със сватбата не беше съвсем лъжа. Отивах на ергенското парти на един приятел, макар да не бях канен на самата сватба заради старите истории между мен и булката. Версията ѝ пред Брус беше, че съм идиот, но истината беше, че докато тя и той бяха в криза през първата година в колежа, двамата с нея изкарахме една кратка авантюра и сега умираше от ужас да не му кажа. Пък и мисля си никак не ѝ беше зле, старият Анди ѝ даде много повече, отколкото Брус някога би могъл. Не че плюя приятеля си, ама все пак съм живял с него четири години. Знаем го що за стока е.

Както бях затворил очи, се замислих как преди две години тя дойде в стаята ми, знаейки, че Брус е на работа, заключи вратата след себе си, без да се обяснява, просто падна на колене и...

— Проблеми, а?

Сепнах се и се понадигнах с чувството, че са ме хванали да върша нещо нередно, но за късмет бях в що-годе приличен вид. Видях надвесена над мен жена, по-възрастна, някъде между трийсет и четирийсет, стегната в изряден костюм, със зализана назад прическа. Влачеше малък куфар на колелца. От толкова ниско нямаше как да не забележа, че има хубави крака — поне от глезена до коляното. Но като цяло изглеждаше някак прекалено целомъдрена, като стара мома.

— Аха. Нямаше свободни места за полета ми. Следващият възможен е чак утре сутринта, а живея доста далеч от летището.

— Не бива да се спи на пейка. Дори едничка нощ може да ти докара изкривяване на гръбнака за цял живот. Имаш ли нужда от пари?

За по-малко от петдесет долара сигурно ще можеш да си наемеш стая в някой мотел край летището. „Слийп Ин“ е евтин.

Измъкна от чантата си портфейл и макар по принцип да не забелязвам такива подробности, този изглеждаше скъпичък, а пачката вътре беше дебела. Обикновено парите не са ми грижа — все пак съм на двайсет и три, животът е пред мен, скоро и аз ще правя пачки. Но като видях всичките тези банкноти, нямаше как да не се замисля за пропастта между нас. Защо да не приема петдесетачка? Бълха я ухапала.

Но нещо ме спираше.

— Не мога да ги взема. Защото няма да ви ги върна. Не че не бих могъл — напротив, работя. Но се познавам. Я ще ви загубя адреса, я нещо друго... и няма да ви ги върна.

Тя се усмихна и лицето ѝ се промени. Да, определено беше между трийсет и четирийсет, може би по-близо до трийсетте. Очите ѝ бяха сиви, устата ѝ — голяма и извита, с по-плътна горна устна, поради което зъбите ѝ лекичко стърчаха. Аз си падах по такива изпъкнали ухапки. А костюмът, осъзнах го, се явяваше един вид маскировка — в добрия смисъл. Повечето жени се обличат така, че да скрият недостатъците си, но малцина са тези, които използват дрехите, за да прикрият достойнствата си. Тя се опитваше да тушира най-добрите си качества, но аз забелязах издутините под костюма ѝ — както горе, така и отзад, където дупето ѝ опъваше дръзко добре скроените сако и права пола. Не можеш да скриеш добрия задник.

— Не се прави на толкова доблестен — каза тя. — Не ти предлагам заем. Върша добро дело. Обичам да правя добри дела.

— Не ми изглежда редно.

Не знам какво толкова се дърпах, сигурно защото, общо взето, ми се видя сладурана. Може би съм си мислел, че ще се срещнем пак, и не съм искал да ме запомни като смотаняка, дето ѝ отмъкна петдесетачка.

— Ами... — Пак същата усмивка, този път по-широка. — Май наистина имам проблем.

— Май да. Най-добре тръгвай към такситата, ако искаш да се прибереш тая вечер. Доста народ чака.

Погледнахме през прозореца към долния етаж, където цареше същински хаос. Тук, горе, обаче, беше тихо и спокойно, онзи с

прахосмукачката най-после се беше разкарал, а всички гишета бяха затворени.

— Аз съм късметлийка. Имам си собствена кола.

— Бих казал, че истинският късметлия е мъжът, който те чака вкъщи.

— Ами вкъщи... — Тя се смути, което ѝ придаде още по-секси вид. — Няма мъж... искам да кажа, не съм обвързана.

— Да не повярва човек!

Изстрелях абсолютно клише, но бях откровен. Как може оная кифла на гишето за билети да има халка на пръста, а тая жена да е необвързана?

— Същото е като онова за яйцето или кокошката.

— Моля?

— Дали съм неомъжена, защото съм работохоличка, или съм работохоличка, защото съм неомъжена?

— Това е лесно — вярно е първото. Няма спор.

Лицето ѝ светна и съм готов да се закълна, че видях как очите ѝ се замъгляват, сякаш щеше да се разплаче.

— Това е най-милото нещо, което някой ми е казал.

— Значи трябва да си подбиращ компанията по-добре.

— Виж... — Тя ме хвана за ръката, а дланта ѝ беше хладна и мека — ръка, която редовно е мазана с крем, ръка на жена, която се грижи за всяка част от тялото си.

Бях сигурен, че тялото под консервативния костюм е идеално епилирано, че ноктите на краката ѝ са лакирани и навсякъде ухае прекрасно.

— Имам апартамент с две спални в южната част на града, само на няколко пресечки от големите хотели. Можеш да прекараш нощта в стаята за гости и да хванеш първия рейс за летището от „Хаят“ в пет часа. Билетчето е петнайсет долара, а ще пристигнеш там, накъдето си се запътил, свеж и отпочинал.

Странно, но изпитах желание да я предпазя. Сякаш в мен живееха двама души — единият искаше да я предпази от мъже като мен, които жадуваха да се намъкнат в апартамента ѝ и да разкъсат този костюм, да видят какво е скрила под него от останалата част от света.

— Не мога да го направя. Това е дори по-голяма услуга, отколкото да ми дадеш петдесет долара за хотел.

— Знам ли. Сигурно има начини да ми се издължиш, ако искаш.

Не се усмихна, нито повдигна вежда, не направи никаква гримаса, с която да загатне какво точно ми предложи току-що. Просто се обърна и задърпа куфара си към плъзгащите се стъклени врати. Никога в живота си не съм бил по-сигурен, че една жена ме желае. Станах, грабнах чантата си и я последвах, а колелцата на багажа ни потропваха в унисон. Тя ме поведе към черно беемве. И двамата не продумвахме, дори не се поглеждахме, но докато тя подаваше двата долара такса на служителя от паркинга, аз вече плъзгах полата ѝ нагоре по бедрата. Той изобщо не я погледна, просто ѝ подаде рестото, отегчен от живота. Удивително е какво пропускат хората, но най-вече че не забелязват нея — тази удивителна жена. Тъй като беше дребничка и скромна, тя минаваше през света без дължимото ѝ признание. Радвах се, че не допуснах грешката да не забележа достойнствата ѝ.

Апартаментът ѝ беше на двайсет минути път, а ако беше на двайсет и пет, сигурно щях да я накарам да отбие край пътя, иначе рискувах да изригна. Бях вдигнал полата ѝ до кръста, но тя не изпускаше контрола над автомобила и държеше погледа си прикован напред, което ме подлудяваше още повече. Щом паркира, изобщо не си направи труда да отвори багажника, а и на мен никак не ми пукаше за чантата ми. Нямах да ми трябват дрехи до сутринта. Тя изтича нагоре по стълбите и аз я последвах.

Кооперацията беше малко запусната и в по-скапан квартал, отколкото очаквах, но подобни огромни сгради могат да се видят на най-необичайни места из града. Тя ме придърпа към тъмната дневна и заключи вратата зад гърба ми, като спусна и резе, сякаш можеше да променя решението си — макар че такъв риск не съществуваше. Нямах нито време, нито желание да се оглеждам наоколо, но забелязах, че стаята е оскъдно обзаведена — имаше само диван, бюро с отворен на него лаптоп и някакъв огромен бюфет, пълен с буркани с лъщящи златни капачки, които приличаха на онези големи консерви с чушки в супермаркета, ама не бяха точно същите. Помислих си, че е някакъв проект, върху който работи, че може би са вази, разкривени на лунната светлина.

— Ти да не си художничка? — попитах я, а тя се дръпна и започна да съблича дрехите си, разкривайки тяло, което надмина

всичките ми очаквания.

— Занимавам се с бизнес.

— Имам предвид, да не ти е хоби? — кимнах с глава към бюфета, докато се опитвах да си изуя панталоните, без да се препъна.

— Консерватор съм.

— Моля?

Не че толкова ми пукаше за отговора, тъй като ръцете ми вече бяха върху нея. Остави ме да я целувам и докосвам по всички възможни места, после падна на колене, сякаш единственото ѝ желание беше да ми достави удоволствие. Е, нали спомена, че обича да прави добри дела, а аз се бях постарал доста в колата ѝ.

— Консерватор съм — повтори, а дъхът ѝ беше топъл и влажен. — Консервирам плодове, зеленчуци, а и други неща, за да им се наслаждавам цяла зима.

А после замлъкна, защото...

* * *

Морийн спира и се мръщи пред написаното. Дали е овладяла жанра? Това е шестото ѝ писмо и колкото по-лесно забърсва младежи, толкова по-трудно пише. Донякъде проблемът е в това, че мъжете не допринасят почти с нищо за разнообразието, като така я принуждават да става по-изобретателна относно живота и историите им. Дори и когато ѝ разказва по мъничко за себе си, като този Анди, всичко е толкова отегчително, толкова банално. Закъснял на летището, изпуснал полета, без достатъчно пари за хотел, дрън-дрън-дрън. А тя не може да си позволи да използва такъв материал. Трябва да изрови суровата информация и да я моделира според нуждите си.

Засега редакторите на „Пентхаус“ не са отпечатали нито едно от писмата ѝ. Сигурно са твърде претрупани, все едно да прекалиш с любовната игра и да не оставиш достатъчно време за същинската част. Но нали точно в това е разликата между мъжете и жените, непреодолимата пропаст. Едните искат да съблазняваш, другите — да действаш. Тъкмо затова не ѝ се продават текстовете. Твърде много описания, твърде много повествование. И, честно казано, съзнава, че сексуалните ѝ сцени са тъпи. Част от проблема е, че в реалния живот

Морийн почти никога не завършва акта, който се опитва да опише в творбите си; твърде нетърпелива е да стигне до любимата си част. Така че, да, тя също има своите проблеми с любовната игра.

Не, в този разказ определено има проблем с изказа. Дали един млад мъж ще си спомни свистящия звук, издаван от скобите за зъби, или може би тя издава твърде много подробности за собствения си пубертет? Дали един двацет и три годишен младеж ще разпознае скъпия портфейл? Дали ще използва израза „стара мома“? Освен това явно трябва да внимава с изреждането на твърде много факти. Два долара за паркинг — някой по-досетлив, който не е напъхал ръката си под женска фуста, все едно рови за дребни под възглавницата на канапето, би се запитал защо човек, който се връща от командировка, плаща само за един час паркинг. Трябва да промени и описанието на апартамента си, да го направи по-лъскав, също както повиши нисана си в лъскаво черно беемве. Като стана дума, време е да закара колата си за едно хубаво почистване, за всеки случай, и да смени името на Анди в следващите варианти. Не че следователите от отдел „Убийства“ биха чели „Пентхаус“, за да търсят улики, но пък знае ли човек. Междувременно куфарът му изчезна, захвърлен в огромен контейнер зад „Слийп Ин“, близо до летището, а и самия Анди отдавна го няма.

Ами... тя вдига очи към лъскавите буркани, които е време да заключи обратно в бюфета, но са толкова красиви на лунна светлина, почти като онези модерни лампи с ефект на течаща лава. Ами... напомня си тя. По-голямата част от Анди отдавна изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.